

Sygn. akt VI Ka 222/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013r.

sprawy **M. M.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 6 marca 2013r. sygn. akt II K 764/12

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. M. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 222/13

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że:

w dniu 16 września 2012r. w L.woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim otwarciu zamka drzwi pomieszczenia socjalnego (...) Centrum Medycznego oryginalnym kluczem pozostawionym we wkładce dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zegarka ręcznego marki C.(...) oraz telefonu komórkowego marki S. (...) nr (...) z kartą sim o nr abonenckim (...), co spowodowało łączną stratę w wysokości 300 złotych na szkodę D. B., tj. o czyn z art. 279§1kk.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 6 marca 2013r. (sygn. akt IIK 764/12) :

I. uznał oskarżonego M. M. za winnego tego, że w dniu 16 września 2012r. w L.woj. (...), po uprzednim otwarciu drzwi pomieszczenia socjalnego (...) Centrum Medycznego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zegarka ręcznego marki C.(...) oraz telefonu komórkowego marki S. (...) nr (...) z kartą sim o nr abonenckim (...), co spowodowało łączną stratę w wysokości 300 złotych na szkodę D. B., przy czym czyn ten zakwalifikował jako wypadek mniejszej wagi przestępstwa z art. 278§1kk w zw. z art. 278§3kk i za to na podstawie art. 278§3kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 20 złotych,

II. na podstawie art. 46§1kk zasądził od oskarżonego M. M. na rzecz pokrzywdzonego D. B. kwotę 50 zł tytułem naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody,

III. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie i nie wymierzył mu opłaty karnej.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając na niekorzyść oskarżonego w całości orzeczenie. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż przypisany oskarżonemu czyn z art. 278§1kk stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 278§3kk, podczas gdy okoliczności czynu, sposób działania oskarżonego, planowy charakter przestępstwa i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa w żadnym razie nie przemawiają za przyjęciem, iż czyn oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi,

- rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu M. M. kary poprzez wymierzenie mu za czyn z art. 278§3kk kary grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 PLN podczas gdy stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, wynikający z działania będącego pod wpływem alkoholu oskarżonego, sposób zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, jego dotychczasowa karalność a także wymogi prewencji ogólnej przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Stawiając powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego co do istoty jest zasadna.

Mając na uwadze kierunek i granice zaskarżenia Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, że dokonane przez Sąd Rejonowy i niekwestionowane przez skarżącego ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego M. M. odnośnie przypisanego mu przestępstwa, zostały poczynione prawidłowo, zgodnie ze zgromadzonym i ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym, a ocena dowodów jest trafna i nie naruszająca zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. Sąd I instancji wskazał dowody, na których oparł w tym zakresie ustalenia faktyczne będące podstawą rozstrzygnięcia oraz należycie umotywował ocenę tych dowodów. Sąd Okręgowy, działający jako Sąd odwoławczy, jest zwolniony od obowiązku przeprowadzania szczegółowej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie i może poprzestać na odwołaniu się do rozważań zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji. Jest to możliwe albowiem uzasadnienie wyroku pierwszoinstancyjnego w pełni realizuje wymogi określone w art. 424 § 1 k.p.k., a sam skarżący w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego odnośnie przestępstwa kradzieży ustaleń i ocen tych nie kwestionuje (por. wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie V KK 177/07, LEX nr 354289).

Zarzuty apelacji skierowane został wyłącznie przeciwko ustaleniom Sądu I instancji, iż czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi, a co za tym idzie poprawności przyjętej kwalifikacji prawnej z art. 278 § 3 k.k. oraz zastosowanej względem niego represji karnej.

Zgodzić się należy ze skarżącym, iż Sąd Rejonowy w stopniu niedostatecznym uwzględnił okoliczności zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe, a czego konsekwencją było przypisanie oskarżonemu wypadku mniejszej wagi przestępstwa kradzieży. Zważyć należy, że w tym zakresie Sąd orzekający I instancji wskazał jedynie ogólnie na okoliczności przestępstwa, a przede wszystkim na rzeczywistą szkodę wyrządzoną przestępstwem w wysokości 50 zł. W tej kwestii zarzut apelacji należało uznać zatem za trafny.

O przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują bowiem przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu, ze szczególnym uwzględnieniem tych elementów, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw (por. wyrok SN z 9 października 1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, nr 3-4, poz. 27). Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo; zachowanie się i sposób działania sprawcy;

użyte środki; charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem; czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego.

Zasadnie skarżący podnosi, iż Sąd I instancji pominął okoliczność, iż na skutek działania oskarżonego co prawda faktycznie końcowo została wyrządzona szkoda w wysokości 50 zł, lecz stało się tak nie na skutek działania oskarżonego, lecz funkcjonariuszy policji, którzy znaleźli przy M. M. zegarek pokrzywdzonego, stąd też został mu on zwrócony. Oskarżony działał co prawda w sposób nagły, niezaplanowany lecz nie może ujść uwadze, iż na szkodę osoby, która w tym czasie udzielała mu pomocy medycznej. Świadczy to tym samym o łatwości z jaką oskarżony nadal dopuszcza się przestępstw, pomimo uprzednio orzekanych względem niego kar, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu, a czyn ten tym samym nie sposób uznać za incydentalny w jego życiu. Po dokonanej kradzieży zaś dodatkowo próbował on uszkodzić kamerę monitoringu w celu uniemożliwienia wykrycia sprawcy. W tych okolicznościach, przy takim sposobie działania i zachowaniu M. M. nie sposób uznać, że czyn przypisany oskarżonemu charakteryzował się stopniem społecznej szkodliwości oraz winy znacznie niższym niż w przypadku typu podstawowego. Brak tym samym było podstaw do przyjęcia, iż przypisany M. M. występki stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 278 § 3 k.k.

Za zasadny należy także uznać drugi z postawionych przez skarżącego zarzutów rażącej niewspółmierności kary orzeczonej względem oskarżonego. W świetle bowiem zarówno okoliczności niniejszej sprawy, uprzedniej karalności oskarżonego, jak i jego niepoprawności orzeczonej względem niego samoistna kara grzywny razi swą niewspółmiernością i nie uwzględnia we właściwym stopniu okoliczności popełnienia przestępstwa przez M. M. jak i jego osobowości, a tym samym nie jest karą sprawiedliwą. Sąd I instancji w sposób prawidłowy co prawda ustalił okoliczności łągodzące w niniejszej sprawie, jednakże nadał im nadmierne znaczenie, nie uwzględniając przy tym w należytych stopniu okoliczności obciążających.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok nie mógł się ostać. Stąd na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. podlegał uchyleniu a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy będzie uprawniony w szerokim zakresie skorzystać z możliwości przewidzianej przepisem art. 442 § 2 k.p.k. Przeprowadzi jedynie postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia o karze, w szczególności zwróci się o aktualne dane o karalności oskarżonego. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w tej części, pamiętając o treści art. 442 § 3 k.p.k. Sąd Rejonowy będzie mógł wydać trafne rozstrzygnięcie w sprawie, mając zaś na uwadze zarówno wszystkie okoliczności obciążające jak i łągodzące w myśl art. 53 k.k. orzeknie karę wobec oskarżonego M. M. adekwatną zarówno do stopnia jego winy, jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

uk.